

Књига пророка Данила — број тридесет осми

Откривање драгуља: Пророчки сан Вилијама Милера и обнова истине

Jeff Pippenger

2024-01-02

У Милеровом сну невидљива рука му је послала ковчежић. У свом сну био је наведен да разуме димензије тог ковчежића као „шест квадратних“ са „десет инча“. Десет помножено са шест на квадрат износи три стотине шездесет, што представља дане у пророчкој години. Милеру је био дат ковчежић који је садржавао поруку коју је требало да објављује, а порука коју је требало да објављује била је заснована на начелу да један дан у библијском пророчанству представља једну годину. Ковчежић је био Библија, а за Милера Библију је требало посматрати у димензији начела „дан за годину“ библијског пророчанства.

„С Речју Божјом повезан је један кључ који откључава драгоцени ковчежић, на наше задовољство и радост. Осећам захвалност за сваки зрак светлости. У будућности ће бити објашњена искуства која су нам сада веома тајанствена. Нека искуства можда никада нећемо у потпуности разумети док ово смртно не обуче бесмртност.“ Manuscript Releases, volume 17, 261.

У Милеровом сну уз ковчежић се налазио „кључ“ који је представљао методологију коју је Милер био наведен да примени.

„Они који су ангажовани у објављивању поруке трећег анђела истражују Писма по истом плану који је усвојио отац Милер. У малој књизи под насловом Views of the Prophecies and Prophetic Chronology, отац Милер износи следећа једноставна, али разборита и важна правила за проучавање и тумачење Библије:—“

„[Наведена су правила од један до пет.]“

„Горње је део ових правила; и у нашем проучавању Библије сви ћемо добро учинити ако обратимо пажњу на изложена начела.“ Review and Herald, November 25, 1884.

Када је Милер отворио ковчежић, пронашао је „сваковрсно и разноврсно драго камење, дијаманте, драгоцене каменове, и златни и сребрни новац сваке величине и вредности, лепо распоређене на својим појединим местима у ковчежићу; и тако распоређени одбијали су светлост и славу којој је једино сунце било равно.“ Милер је открио драгуље истине које сачињавају темељне истине адвентизма. Истине које је пронашао биле су „распоређене“ у савршеном поретку и одражавале су светлост сунца.

Милер је потом изложио истине „на средишњем столу“ и позвао све да „дођу и виде“. „Дођи и види“ јесте симбол преузет из отварања печата у књизи Откривења, а Милер представља мудре који разумеју поруку Данила која је била распечаћена 1798. године. Истине које је Милер ставио на сто биле су распечаћене истине из књиге Данилове, које је распечатио Лав из племена Јудина, и које су требале да испитају нараштај који је био жив у време када су

биле распечаћене. Из тог разлога, четири звери из Откривења повезане са прва четири печата, и Милер, позивале су тај нараштај да „дође и види“.

И видех кад Јагње отвори један од печата, и чух као глас грома где једно од четири жива бића говори: Дођи и види. И видех, и гле, коњ бео; и онај што сеђаше на њему имаше лук; и даде му се венац; и изиђе побеђујући, и да победи. И кад отвори други печат, чух друго живо биће где говори: Дођи и види. И изиђе други коњ, риђ; и ономе што сеђаше на њему даде се власт да узме мир са земље, и да се људи међу собом убијају; и даде му се мач велики. И кад отвори трећи печат, чух треће живо биће где говори: Дођи и види. И видех, и гле, коњ црн; и онај што сеђаше на њему имаше мерила у руци својој. И чух глас усред четири жива бића где говори: Ока пшенице за грош, и три оке јечма за грош; а уље и вино не повреди. И кад отвори четврти печат, чух глас четвртога живог бића где говори: Дођи и види. И погледах, и гле, коњ блед; и име ономе што сеђаше на њему беше Смрт, и пакао иђаше за њим. И даде им се власт над четвртином земље, да убијају мачем, и глађу, и смрћу, и зверима земаљским. Откривење 6:1–8.

Христос, представљен као Лав из племена Јудина, отворио је књигу запечаћену са седам печата у књизи Откривења, и Лав из племена Јудина отворио је драгуље које је Милер ставио на сто, а затим прогласио свима да „дођу и виде“.

Истине које је открио биле су живо приказане на пионирској карти из 1843. године, за коју је сестра Вајт рекла да је била управљана руком Господњом, истом оном невидљивом руком која је Милеру донела ковчежић пун драгуља. Триста карата које су биле произведене 1842. године биле су испуњење Авакумове заповести да се визија запише и јасно изложи на таблицама. Милерова таблица у средини његове собе представљала је триста карата (таблица) које су милеритски весници понели свету 1842. и 1843. године. Та карта, заједно са пионирском картом из 1850. године, биле су „таблице“ из другог поглавља Авакума.

„Јединствено сведочанство предавача и листова Другог адвентног доласка било је, док су стајали на „изворној вери“, да је објављивање карте било испуњење Авакума 2:2, 3. Ако је карта била предмет пророчанства (а они који то поричу напуштају изворну веру), онда следи да је 457. пре Христа била година од које треба рачунати 2300 дана. Било је неопходно да 1843. буде прво објављено време, како би „виђење“ „одоцнило“, односно да би постојало време одлагања, у коме је дружина девојака требало да дрема и спава у погледу великог предмета времена, управо пре него што буде пробуђена поноћним покличем.“ James White, Second Advent Review and Sabbath Herald, Volume 1, Number 2.

Људи који су почели да одговарају на поруку (драгуљи) која је потом била приказана на Авакумовој табли, у почетку су били малобројни, али са потврдом начела дан-за-годину 11. августа 1840. године, народ се „умножио у мноштво“.

„Управо у назначено време, Турска је, преко својих амбасадора, прихватила заштиту удружених сила Европе и тиме се ставила под контролу хришћанских народа. Тај догађај је тачно испунио пророштво. Када је то постало познато, мноштво људи уверило се у исправност начела пророчког тумачења која су усвојили Милер и његови сарадници, и адвентном покрету дат је диван подстицај. Људи од знања и угледа

придружили су се Милеру, како у проповедању тако и у објављивању његових ставова, и од 1840. до 1844. дело се нагло ширило.” Велика борба, 334, 335.

Тада је мноштво почело да узнемирава драгуље. У том тренутку Милер ће означити расејавање драгуља. Реч „расејати“ један је од примарних симбола „седам времена“ из Левитске двадесет шесте главе, а Милер у излагању свога сна употребљава неки облик речи „расејати“ десет пута. „Десет“ је симбол испита и означава исправно разумевање симболичког значења Милерових „расејаних“ драгуља као пророчког испита за оне на које су дошли свршетци света.

Одбацивање драгуља „седам времена“ било је први драгуљ који је лаодикијски адвентизам оставио по страни када је пао на испиту Мојсијевог „расејавања“, које је 1863. године изнео Илија (Милер). Од тог тренутка драгуљи су требали бити све више расејавани, помешани с кривотворинама и на крају потпуно затрпани. Затрпавање драгоцених драгуља ће напослетку достићи тачку на којој ће ковчежић (Библија) бити уништен.

У Милеровом сну постоји јасно изражена разлика између првих „седам пута“ када Милер употребљава реч „scatter“ и последња три пута када користи ту реч. Пошто је „scatter“ поменуо „седам пута“, он је „постао потпуно обесхрабрен и клонуо духом, те је сео и заплакао“.

Пре него што је Христос, представљен као Лав из племена Јудина, започео своје дело отварања књиге запечаћене са седам печата у Књизи Откривења, Јован је плакао. И Јован и Милер плакали су када су разумели да је ковчежић (Божја Реч) био затрпан лажним драгуљима.

И видех у десници Онога који седи на престолу књигу исписану изнутра и споља, запечаћену са седам печата. И видех силнога анђела где објављује громким гласом: Ко је достојан да отвори књигу и да разломи њене печате? И нико на небу, ни на земљи, нити под земљом, не могаше да отвори књигу, нити да погледа у њу. И ја много плаках, јер се нико не нађе достојан да отвори и да чита књигу, нити да погледа у њу. А један од старешина рече ми: Не плачи; ево, Лав из племена Јудина, Корен Давидов, надвладао је да отвори књигу и да разломи њених седам печата. Откривење 5:1–5.

Када је све веће одбацивање драгуља које је Милер открио и представио свету достигло тачку у којој је Библија (ковчежић) била уништена, тада је Милер заплакао.

„Тада сам видео да су међу праве драгуље и новац разбацали безбројну количину лажних драгуља и фалсификованог новца. Био сам веома огорчен због њиховог подлог поступка и незахвалности, те сам их због тога укоравао и прекоревао; али што сам их више укоравао, то су више разбацивали лажне драгуље и фалсификован новац међу праве.

„Тада сам се узнемирио у својој телесној души и почео да употребљавам телесну силу да их истерам из себе; али док сам једнога избацивао, још тројица би улазила и уносила прљавштину и струготине и песак и сваковрсно смеће, док нису прекрили сваки од

правих драгуља, дијаманата и новчића, тако да су сви били уклоњени из вида. Такође су растргли мој ковчежић и разбацали га међу смеће. Мислио сам да нико не обраћа пажњу на моју жалост ни на мој гнев. Потпуно сам клонуо духом и обесхрабрио се, те сам сео и заплакао.“

У овом тренутку у свом сну реч „расејати“ употребљена је „седам пута“. Последње три појаве разликују се од првих седам, стављајући тако пророчки печат на седам расејања као на симбол „седам времена“ из Левитске двадесет шест. Милеров други сан, као и Навуходоносоров други сан, симболички поистовећује „седам времена“.

Као и код Јована у петом поглављу Откривења, када је Милер заплакао, човек са четком за прашину (Лав из племена Јудина) тада је „отворио врата“ и ушао у собу. Визуелни приказ Оца који држи књигу запечаћену са седам печата, коју нико није могао да отвори и која је навела Јована да плаче, започео је у првом стиху четвртог поглавља.

После овога погледах, и гле, врата се отворише на небу; и први глас који чух беше као труба што говораше са мношвом, говорећи: Попни се овамо, и показашу ти шта треба да буде после овога. Откривење 4:1.

Милер је плакао и видео отворена врата. „Док сам тако плакао и туговао због свог великог губитка и одговорности, сетио сам се Бога и усрдно се молио да ми пошаље помоћ. Одмах су се врата отворила, и један човек је ушао у собу, након чега су је сви људи напустили; а он је, држећи у руци четку за прашину, отворио прозоре и почео да чисти прашину и отпатке из собе.“ Лав из Јудиног племена и човек са четком за прашину дошли су при отварању врата, када су Јован и Милер плакали. Отварање врата је симбол промене у раздобљу.

Са Милером је плакао и врата су се отворила, али се такође и молио. „Постао сам потпуно обесхрабрен и клонуо духом, те сам сео и заплакао. Док сам тако плакао и туговао због свог великог губитка и одговорности, сетио сам се Бога и усрдно се молио да ми пошаље помоћ. Одмах су се врата отворила, и један човек је ушао у собу, док су је сви људи напустили; и он, држећи у руци четку за прашину, отворио је прозоре и почео да чисти прашину и смеће из собе.“

Молитва која представља путоказ у историји последњих дана јесте молитва обележена Данилом и тројицом достојних у другом поглављу, а такође и Данилом у деветом поглављу. То је молитва из Левитске 26 о „седам времена“, коју два сведока из Откривења 11 треба да упуте када схвате да су били расејани. Два сведока треба да понове оно што је Данило учинио у деветом поглављу, када је препознао да је био „расејан“ у испуњењу Мојсијевог проклетства. Два сведока треба да понове оно што је Милер приказао у свом сну када је доспео до тачке на којој су његови драгуљи били расејани „седам пута“.

Када је та молитва била означена, врата су се отворила, дошао је човек са четком за прашину, и соба је била празна. Опако мноштво беше ишчезло, и наступило је ново раздобље. Тада је Лав из племена Јудина, коме је вејачица у руци, „отворио прозоре и почео да четком износи прашину и смеће из собе“, и док је „чистио прашину и смеће, лажни

драгуљи и кривотворен новац, све се то подигло и изашло кроз прозор као облак, а ветар их је однео.“

Отворени прозори такође означавају поделу, јер док се смеће износи кроз прозор, они који су испунили заповест која се налази у Малахији, а која „свештенике“ последњих дана упућује да: „донесите све десетке у спремиште, да буде хране у мојој кући, и окушајте ме сада у томе, вели Господ над војскама, нећу ли вам отворити уставе небеске и излити на вас благослов да неће бити места да га примите“, бивају благословени. Отворена врата и отворени прозори представљају промену у раздобљу домостроја која се испуњава у време када се зли свештеници уклањају, а праведни свештеници бивају благосиљани.

Док човек са четком за прашину почиње да чисти свој под, Милер на тренутак затвара очи. „У тој ужурбаности затворио сам очи за тренутак; када сам их отворио, све смеће је било нестало. Драгоцени драгуљи, дијаманти, златни и сребрни новчићи, лежали су у обиљу расути по целој просторији.“ Тада су драгоцено и ништавно били потпуно раздвојени.

Већи ковчежић је тада био стављен на сто, и расуто драгуље било је убачено у њега. „Затим је на сто ставио ковчежић, много већи и лепши од претходног, и сакупљао драгуље, дијаманте, новчиће, пуним шакама, и убацивао их у ковчежић, док ниједан није остао, иако неки од дијаманата нису били већи од врха игле.“ Милерове темељне истине тада су биле сабране заједно не само са Библијом, него и са Духом пророштва, и те истине биле су лепше и сјајније него што су првобитно биле.

Док разматрамо виђење о реци Улају у оквирима поруке која је била отпечаћена 1798. године, треба разумети да су неке од тих истина биле ограничене оквиром датим Милеру. Такође треба очекивати да ће стога неке од тих истина бити веће и лепше, иако би неке од њих могле изгледати мале или споредне.

Када се истине обнове, оне се полажу у већи ковчежић, а затим се позив поново упућује, не од стране Милера, већ од Христа, (који је човек са четком за прашину, који је Лав из племена Јудина), да: „дођи и види.“ Ово показује да се управо догодило откривање запечаћеног, а коначно откривање запечаћеног јесте Откривење Исуса Христа које се збива непосредно пре него што се време милости затвори, или, како то сестра Вајт означава, када је човек са четком за прашину ушао.

„Погледала сам у ковчежић, али су ми очи биле заслепљене тим приказом. Сијали су десет пута већом славом него раније. Мислила сам да су били очишћени у песку ногама оних опаких људи који су их разбацали и погазили у прашину. Били су поређани у прекрасном реду у ковчежићу, сваки на свом месту, без икаквог видљивог трага човека који их је тамо бацио. Узвикнула сам од саме радости, и тај узвик ме је пробудио.“ Early Writings, 83.

Време одлагања и прво разочарање наступили су 18. јула 2020, а од јула 2023. Лав из племена Јудина отпечаћује поруку Откривења Исуса Христа. То отпечаћивање обухвата и књигу пророка Данила, а наше разматрање Милеровог сна довршићемо у следећем чланку.

Дело човека са прљавом четком извршава се у сарадњи са „мудрим свештеницима“, а дело тих „свештеника“, који су два сведока из једанаестог поглавља Откривења, и који су васкрсле мртве кости из тридесет седмог поглавља Језекиља, такође је представљено другим линијама Божје Речи. Употребићемо неколико од тих линија као друге сведоке за оно што смо установили у вези с другим сном Вилијама Милера.

„Pisma su nam data na korist da bismo imali pouku u pravednosti. Dragoceni zraci svetlosti bili su zamagljeni oblacima zablude, ali je Hristos spreman da razagna magle zablude i sujeverja i da nam otkrije sjaj slave Očeve, tako da ćemo reći kao što su rekli učenici: ‘Ne goraše li srce naše u nama dok nam govoraše putem?’“ Publishing Ministry, 68.